

Sygn. akt **X K 379/17**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku Wydział X Karny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Julia Kuciel

Protokolant: Anna Ciechanowicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. – Ś. w G. – bez udziału

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 25 października 2017 roku i 17 listopada 2017 roku sprawy

K. K. (1) (K.), syna M. i H. z domu W., urodzonego (...) w M.

oskarżonego o to, że:

w dniu 09 grudnia 2016 roku w G. na ul. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości co zostało potwierdzone dwukrotnym badaniem urządzeniem A., gdzie uzyskano wynik I badanie 0,50 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, II badanie 0,55 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, a następnie ponownie zbadany urządzeniem pomiarowym A. gdzie uzyskano wynik I badanie 0,50 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, II badanie 0,52 alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził pojazd m-ki V. o nr rej. (...) w ruchu lądowym, tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

I. oskarżonego **K. K. (1) (K.)** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, z tym jednak ustaleniem, że oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości, gdzie zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego przez niego powietrza prowadziła do stężenia przekraczającego 0,25 mg, co zostało następnie potwierdzone dwukrotnym badaniem urządzeniem A., gdzie uzyskano wynik I badanie 0,50 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, II badanie 0,55 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, a następnie ponownie zbadany urządzeniem pomiarowym A. gdzie uzyskano wynik I badanie 0,50 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, II badanie 0,52 alkoholu w wydychanym powietrzu, czyn ten kwalifikuje jako występki kwalifikowany z art. 178a § 1 k.k. i za to skazuje go, a na mocy art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierza mu za to karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10, 00 (dziesięć) złotych,

II. na mocy art. 42 § 2 k.k. i art. 43 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **K. K. (1) (K.)** środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii B na okres trzech (trzech) lat,

III. na podstawie art. 63 § 4 k.k. na poczet orzeczonego w pkt II (drugim) wyroku środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii B zalicza oskarżonemu rzeczywisty okres stosowania tego środka w postaci zatrzymania prawa jazdy od dnia 9 grudnia 2016 roku do dnia 23 listopada 2017 roku,

IV. na mocy art. 43a § 2 k.k. w zw. z art. 43a § 1 k.k. orzeka od oskarżonego **K. K. (1) (K.)** na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w wysokości 5000, 00 złotych (pięć tysięcy złotych),

V. na mocy art. 626§1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 1, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego **K. K. (1) (K.)** na rzecz Skarbu Państwa

koszty sądowe w kwocie 120, 00 złotych (sto dwadzieścia złotych, 00/100), w tym kwotę 50, 00 zł (pięćdziesiąt złotych) tytułem opłaty.

Sygn. akt **X K 379/17**

UZASADNIENIE

Zgodnie z treścią art. 423 § 1a k.p.k., wobec złożenia wniosku o uzasadnienie przez oskarżyciela publicznego w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach czynów przypisanych oskarżonemu, zakres uzasadnienia ograniczono do części wyroku, w której zawarto rozstrzygnięcia dotyczące wskazanych kwestii.

K. K. (1) w dniu 09 grudnia 2016 roku w G. na ul. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, gdzie zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego przez niego powietrza prowadziła do stężenia przekraczającego 0,25 mg, co zostało następnie potwierdzone dwukrotnym badaniem urządzeniem A., gdzie uzyskano wynik I badanie 0,50 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, II badanie 0,55 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, a następnie ponownie zbadany urządzeniem pomiarowym A. gdzie uzyskano wynik I badanie 0,50 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, II badanie 0,52 alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził pojazd m-ki V. o nr rej. (...) w ruchu lądowym.

dowody: zeznania świadków: T. S. k. 8-9, 128-129; K. P. k. 11-12, 129-131; P. P. k. 37-38, 122-124; M. R. k. 40, 124-125; R. K. k. 43-44, 125-126; P. K. k. 46, 127; D. J. k. 48-49; częściowo wyjaśnienia oskarżonego k. 25-27, 119-122; protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości k. 2-2v., 3-3v.; świadectwo wzorcowe k. 4-5.

Wyrokiem z dnia 3 listopada 2017 roku Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku:

1) uznał oskarżonego K. K. (1) za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, z tym jednak ustaleniem, że oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości, gdzie zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego przez niego powietrza prowadziła do stężenia przekraczającego 0,25 mg, co zostało następnie potwierdzone dwukrotnym badaniem urządzeniem A., gdzie uzyskano wynik I badanie 0,50 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, II badanie 0,55 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, a następnie ponownie zbadany urządzeniem pomiarowym A. gdzie uzyskano wynik I badanie 0,50 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, II badanie 0,52 alkoholu w wydychanym powietrzu, czyn ten zakwalifikował jako występki kwalifikowany z art. 178a § 1 k.k. i za to skazał go, a na mocy art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzając mu za to karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10, 00 (dziesięć) złotych,

2) na mocy art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów kategorii B na okres 3 lat ;

3) na podstawie art. 63 § 4 k.k. na poczet orzeczonego w punkcie II (drugim) wyroku środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego stosowania tego środka poprzez zatrzymanie dokumentu prawa jazdy od dnia 09 grudnia 2016 roku do dnia 23 listopada 2017 roku,

4) na mocy art. 43a § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 5.000 zł (pięciu tysięcy złotych) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

5) na mocy art. 626§1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 1, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądził od oskarżonego K. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 120, 00 złotych (sto dwadzieścia złotych, 00/100), w tym kwotę 50, 00 zł (pięćdziesiąt złotych) tytułem opłaty.

dowody: zeznania świadków: T. S. k. 8-9, 128-129; K. P. k. 11-12, 129-131; P. P. k. 37-38, 122-124; M. R. k. 40, 124-125; R. K. k. 43-44, 125-126; P. K. k. 46, 127; D. J. k. 48-49; częściowo wyjaśnienia oskarżonego k. 25-27, 119-122; protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości k. 2-2v., 3-3v.; świadectwo wzorcowe k. 4-5.

K. K. (1) ma wykształcenie zawodowe. Jest żonaty i ma jedno małoletnie dziecko pozostające na jego utrzymaniu. Pracuje jako kierowca osiągając z tego tytułu dochód w wysokości 1.800 zł miesięcznie. Stan jego zdrowia jest dobry, nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie, ani odwykowo. Nie był uprzednio karany.

dowody: Dane osobopoznawcze k. 25-25v.; dane o karalności k. 35-36; odpis wyroku karnego k. 52-53.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle wszystkich przeprowadzonych i ujawnionych w toku postępowania dowodów należało przyjąć, iż sprawstwo oraz wina oskarżonego K. K. (3) odnośnie przypisanego mu czynu nie budziły wątpliwości.

Sąd zważył dalej, iż na gruncie art. 178a § 1 k.k. odpowiedzialność karną ponosi osoba, która znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Za tak opisany czyn na gruncie powołanego przepisu sprawcy wymierzyć można grzywnę, karę ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat 2. Definicji stanu nietrzeźwości dostarcza natomiast art. 115 § 16 k.k., zgodnie z którym zachodzi on wówczas, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 ‰ albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. W przedmiotowej sprawie, co ustalono w sposób bezsporny, oskarżony prowadził pojazd mechaniczny marki V. o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości, gdzie zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego przez niego powietrza prowadziła do stężenia przekraczającego 0,25 mg, co zostało następnie potwierdzone dwukrotnym badaniem urządzeniem A., gdzie uzyskano wynik I badanie 0,50 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, II badanie 0,55 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, a następnie ponownie zbadany urządzeniem pomiarowym A. gdzie uzyskano wynik I badanie 0,50 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, II badanie 0,52 alkoholu w wydychanym powietrzu. Wobec przekroczenia przez wskazane stężenia wartości określonej w art. 115 § 16 k.k. należało stwierdzić, że zachowaniem swoim oskarżony wyczerpał ustawowe znamiona czynu z art. 178a 1 k.k., co zostało mu przypisane w wyroku wydanym w przedmiotowej sprawie.

Sąd zważył przy tym również, iż przestępstwo wskazane w art. 178a § 1 k.k. można popełnić jedynie umyślnie; jak wskazuje się w doktrynie, samo uruchomienie i prowadzenie pojazdu wymaga zamiaru bezpośredniego, natomiast fakt znajdowania się przez prowadzącego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego może być również objęty zamiarem ewentualnym. W każdym razie niezbędna jest świadomość sprawcy, że może znajdować się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego i godzenie się z tą możliwością. (tak: A. Marek [w:] Kodeks karny, komentarz. LEX 2010).

W realiach niniejszej sprawy, zdaniem Sądu umyślność prowadzenia przez K. K. (1) pojazdu pozostaje poza sporem. Ja wynika natomiast z wyjaśnień oskarżonego z dnia 12 grudnia 2016 roku w dniu 07 grudnia 2016 roku na krótko przed północą spożywał on alkohol w postaci wódki i piwa, następnego dnia w godzinach przedpołudniowych wypił zaś piwo o pojemności 0,5 l. W tym kontekście podkreślenia wymaga, że osoba, która decyduje się na konsumpcję napojów alkoholowych w każdym przypadku musi zdawać sobie sprawę z tego, że przez pewien, trudny do precyzyjnego ustalenia czas, alkohol będzie obecny w jej organizmie, zatem rozpoczynając jazdę kilka lub kilkanaście godzin po zakończeniu spożycia musi liczyć się z tym, że będzie znajdować się jeszcze w stanie nietrzeźwości bądź w stanie po użyciu alkoholu (w zależności od ilości spożytego przez nią alkoholu). Tym samym po stronie tej osoby istnieć będzie zamiar ewentualny, polegający na przewidywaniu, iż stężenie alkoholu w wydychanym powietrzu może przekraczać dopuszczalne normy, i godzeniu się na taki stan rzeczy. W świetle powyższych rozważań, w ocenie Sądu K. K. (1) przypisać można to, że przewidywał on taką możliwość, że będzie prowadził pojazd w stanie nietrzeźwości i godził się z tym. Oskarżony ignorując wskazania logiki i doświadczenia życiowego, bazując jedynie na swoim subiektywnym przeświadczeniu, którego w żaden sposób nie zweryfikował, postanowił rozpocząć jazdę samochodem w ruchu lądowym (w bazie przeładunkowej, tj. w miejscu, gdzie następuje ruch pojazdów ciężarowych), mimo tego, że wcześniej spożywał alkohol. Z uwagi na to, jak i na fakt, że oskarżony ze względu na wiek jest osobą zdolną do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarcza podstaw do

przyjęcia, iż w chwili czynu był niepoczytalny lub znajdował się w anormalnej sytuacji motywacyjnej, Sąd uznał go winnym popełnienia czynu zabronionego z art. 178a § 1 k.k.

Rozważając kwestię kary dla K. K. (1) za tak opisany czyn, Sąd miał na względzie przesłanki określone w dyrektywach jej wymiaru ujętych w art. 53 k.k. W myśl tego przepisu sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego (prewencja szczególna), a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i zaspokojenie potrzeby poczucia sprawiedliwości (prewencja ogólna). Wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości. Sąd wziął również pod uwagę zawartą w art. 58 § 1 k.k. zasadę prymatu kar nieizolacyjnych.

Sąd jako okoliczność obciążającą K. K. (1) uwzględnił wysoki stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego występku i nagminność tego rodzaju czynów zabronionych. Zdecydowanie na niekorzyść oskarżonego przemawia okoliczność, iż w pełni świadomie łamał obowiązujący porządek prawny. Okoliczność obciążającą stanowił nadto fakt, iż stężenie alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu dwukrotnie przekroczyło wartość wskazaną w art. 115 § 16 k.k. Sąd miał również na uwadze, że oskarżony wszedł uprzednio w konflikt z prawem naruszając dobro w postaci bezpieczeństwa w komunikacji, w tym względzie istotnym było jednak, iż rzezone naruszenie miało charakter nieumyślny. Natomiast do okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego należał zaliczyć to, że poruszał się on na krótkim odcinku i w godzinach nocnych, zatem zachowaniem swoim nie narażał bezpieczeństwa znacznego grona innych uczestników ruchu drogowego. Sąd miał dalej na uwadze względy prewencji ogólnej, w szczególności nagminność popełnienia czynów z art. 178a § 1 k.k. i konieczność kształtowania w tym zakresie świadomości społeczeństwa, jednakże uznał, że względy te muszą ustąpić względom prewencji szczególnej. Uwzględniając zatem wszystkie stawiane karze cele, Sąd doszedł do przekonania, że kara grzywny urzeczywistni je pełniej aniżeli kara ograniczenia albo pozbawienia wolności – nawet z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Znaczenie przy tym ma w szczególności, że K. K. (1) nie sposób określić mianem osoby zdemoralizowanej. Mając powyższe na względzie należało przyjąć, iż karą adekwatną do jego przewinienia i jednocześnie wystarczającą dla uświadomienia oskarżonemu naganności jego zachowania będzie właśnie kara grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych po 10 zł każda.

Jednocześnie wskazać należy, iż wysokość tej kary, w przekonaniu Sądu, spełnia dyrektywy określone w przepisie art. 33 § 1 i 3 k.k., zgodnie z którą ustalając stawkę dzienną, sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe; stawka dzienna nie może być niższa od 10 złotych, ani też przekraczać 2.000 złotych. Mając na względzie z jednej strony fakt, iż choć oskarżony osiąga stały miesięczny dochód jest on stosunkowo niski, nadto, zaś na utrzymaniu K. K. (1) pozostaje małoletnie dziecko określenie wysokości jednej stawki dziennej grzywny na kwotę minimalna 10 zł jest w ocenie Sądu uzasadnione.

Sąd stwierdził również, iż w przedmiotowej sprawie zastosowanie znajdowała norma art. 42 § 2 k.k., obligująca do orzeczenia wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych albo pojazdów mechanicznych określonego rodzaju – z uwagi na popełnienie czynu z art. 178a § 1 k.k. Środek ten orzeka się w latach, od 3 roku do 15 lat (art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k.). Sąd analizując okoliczności sprawy, w szczególności zaś mając na uwadze incydentalny charakter przestępczego zachowania oskarżonego uznał, iż orzeczenie rzezonego zakazu w wymiarze minimalnym i ograniczenie go do pojazdów kategorii B będzie adekwatne do wagi czynu i powinno spełnić zakładane cele, tak w zakresie ogólnoprewencyjnym, jak i prewencji szczególnej. Zaznaczenia w tym względzie wymaga, iż oskarżony pracuje w charakterze kierowcy pojazdów ciężarowych, zatem brak ograniczenia zakresu rodzajów pojazdów objętych zakazem de facto skutkowałoby pozbawieniem go możliwości zarobkowania, co z kolei stanowiłoby nadmierną i kompletnie niezasadną wobec okoliczności sprawy konsekwencję, która w dodatku dotknęłaby nie tylko jego, lecz również i jego bliskich.

Dodatkowo, stwierdzając, iż w dniu 09 grudnia 2016 roku doszło do zatrzymania prawa jazdy oskarżonego Sąd w pkt III wyroku na poczet orzeczonego względem niego środka karnego – zakazu prowadzenia pojazdów zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego stosowania tego środka od dnia zatrzymania dokumentu do dnia wyrokowania.

Mając na uwadze treść art. 43a § 2 k.k. Sąd zastosował wobec oskarżonego środek karny w postaci zobowiązania oskarżonego do uiszczenia świadczenia pieniężnego w wysokości 5.000 zł (ustalonej w oparciu o możliwości zarobkowe oskarżonego) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, do czego był zobligowany treścią wskazanego przepisu.

Nadto Sąd na podstawie na mocy art. 626§1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 1, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) obciążył oskarżonego kosztami sądowymi. Sąd orzekając w tym przedmiocie zważył, że w przedmiotowej sprawie nie występowały przesłanki dla odstąpienia od obciążania oskarżonego kosztami procesu w sprawie.